HQN™

Julia Justiss

Vähetõotav kirg...

Elumehe naine

Esimene peatükk

Raamatukogu akna juures seistes ja tuimalt allpool asuvat raagus hilistalvist aeda vaadates ei märganud Allegra Antinori selja tagant lähenevaid samme.

„Nii et siin sa end peidadki."

Võpatades õrna, tüdrukuliku hääle peale, mis oli vastuolus mürgise tooniga, millega need sõnad lausuti, pöördus Allegra vastumeelselt, et vaadata onu Roberti naise karmidesse sinistesse silmadesse.

Kohendades kallist mustast pitsist õlasalli, jätkas noor naine: „Vaene Robert võis viimastel kuudel olla liiga haige, et takistada sul niisama ringi lonkimist, aga sul on ammu aeg tegutsema hakata. Lõpeta vesistamine ja mine aita Hobbsil liha- ja juustuvaagnaid söögituppa kanda. Leinajad saabuvad peagi."

Pärast onu voodi kõrval veedetud nädalaid, mil mees aeglaselt surma poole libises, oli Allegra liiga kurnatud ja meeleheitel, et naise väiklasele türanniale vastu hakata, nagu ta muidu oleks teinud. „Olgu, tädi Sapphira."

Mehi lummavad sinised silmad saatsid tema poole pilgu, mis võinuks Thamesi jäätada. „Sinu jaoks, tüdruk, olen ma leedi Lynton. Ma pidin Robertile järele andma ja võtma sind pärast su vanemate surma eelmisel sügisel meie juurde, aga nüüd jääd sa siia *minu* tingimustel. Vaatamata sellele, mida sa ise endast paistad arvavat, pole sa tegelikult pere liige ja ma ei salli, kui sa teisiti käitud."

Muserdunud kolme kalli inimese järjestikusest kaotamisest, ei saanud Allegra selle väitega nõustuda. „Onu Robert ei olnud küll minu onu, aga ta oli minu ema kõige kallim nõbu – ükskõik kui väga sa seda eitada tahaksid," ütles ta.

„Sünni poolest võib-olla küll, aga kõik teavad, et leedi Grace'i perekond ütles temast lahti, kui ta su isaga abiellus. Rändmuusik – ja välismaalane veel peale selle! Ilmselt õppis su ema oma abikaasalt mõne itaallaste krahmamisnipi, sest tal läks igatahes korda Robertit oma lõa otsas hoida. Robert lasi vaguralt su ema perel oma majja tulla, alati kui nad Londonisse tulid! Aga enam ei saa ta sinu eest seista. Kui soovid, et sul katus pea kohal oleks, jätad oma pretensioonid, või ma saadan su pakkima, proovi sa vaid! Mine nüüd tööle!"

Hõõguv viha mattis leina enda alla. Allegra tõotas endale, et pigem laseb ta end samal õhtul tänavale visata, kui teeb kniksu või nimetab „leedi Lyntoniks" seda naist, kes on vaevu temast vanem.

„Ma aitan rõõmuga külalisi toita... tädi Sapphira," vastas ta, hoides end sirgelt ja vaadates otse silma naisele, kes oli meelitanud ta onu abielluma vaid kuus kuud pärast armastatud esimese naise surma.

Ilmselt taibates, et kaugemale tal Allegraga minna ei maksa – või soovimata kaotada tasuta lisateenijat, kui ta ootas majatäit külalisi – keeras Sapphira esimesena pilgu kõrvale.

„Vaata, et sa teed kõike, mida Hobbs ütleb," ütles ta ja pöördus, et end raamatukogu peeglist vaadata. „Ja ma parema meelega ei näeks su tumedat nägu võõrastetoas, kui külalised siin on. Ma pole kunagi aru saanud, miks Robert tunnistas mingit sidet plikaga, kes on pigem mustlase kui korraliku inglise tüdruku moodi."

Selle lahkumislause saatel silus Sapphira oma kuldseid lokke portselanlikult veatul otsaesisel ja sammus minema.

Tülitsemisest jõuetuna vajus Allegra diivanile. Ta pidi veidi puhkama, et siis Hobbsile appi minna.

Sajandat korda kahetses ta, et meessugu oli nii vastuvõtlik roosipungana roosadele huultele, sinistele silmadele ja blondidele lokkidele kaunikujulise keha kohal. Ta lootis vaid, et aasta jooksul, mil onu oli Sapphiraga abielus olnud, polnud mees kunagi aru saanud, kui isekas ja hoolimatu oli süda selle väliselt veatu vormi all.

Vabanenud onu surmast eelmisel päeval haigetoas, mis oli nädalaid tema elu keskmeks, oli Allegra vajunud roidumuse ja meeleheite udusse. Oli parem, kui tal on midagigi, millega täita tekkinud vaba aega, kuna ta oli ikka veel liiga väsinud ja rõhutud, et otsustada, mida edasi teha.

Korraks haaras teda tunne, et ta on maailmas täiesti üksi. Kuidas ta soovis, et onu Roberti poeg Rob oleks jõudnud koju, et isa veel viimast korda enne surma näha ning jagada lapsepõlvest tuttava vennaliku kiindumusega Allegraga kaotusvalu.

Aga nõbu Robist, keda Allegra oli alati jumaldanud, oli viimase kolme aasta jooksul Wellingtoni armees saanud kapten Robert Lynton. Waterloo tapatalgutes ellu jäänud, oli ta nüüd staabitööl Pariisis.

Kui teade onu Roberti surmast temani jõuab, laseb Wellington kindlasti tal koju tulla, mõtles Allegra rahunedes.

Ega sel tema tuleviku seisukohast küll tähtsust olnud. Ta armastas oma onu väga, aga ainult tema vanemate ootamatu surm ajal, mil Allegra isa rahaline olukord oli ebatavaliselt kehv, oli sundinud teda tulema Londonisse onu abi paluma. Ta polnud kunagi plaaninud Lynton House'i kauemaks jääda. Aga tema saabumise ajal oli onu Robert juba haige ja lükanud kõrvale kuhugi mujale kolimise plaanid, kuni Allegra tema eest hoolitses – onu kauni uue naise kõverdatud huultest luges Allegra välja, et too tundis haigetoa ees kabuhirmu. Tal on katus pea kohal, küll ajutiselt, arvestades vimma Sapphira pilgus – ja aega planeerimiseks, nii et ta saab ise hakkama ega pea jääma uue lord Lyntoni armu ja Sapphira halastuse alla.

See poleks nii, kui ta oleks üles kasvanud auväärt perekonnas. Kustunud koldesse vaadates Allegra naeratas. Vahel võisid ajad kehvad olla, aga tema isa muusikaline anne oli nii märkimisväärne, et alati ilmus õigel ajal välja uus patroon, uue balleti, kontserdi või sonaadi tellimus ja päästis ta hävingust. Elu andeka ja kauni naisega, keda isa kutsus oma muusaks ja inspiratsiooniks, oli väärt kõiki katsumusi. Nende armastuse keskel üles kasvanuna polnud Allegra kunagi mõelnud oma staatusele suure maailma silmis.

Nüüd pidi ta sellele palju mõtlema. Sapphira oli just täiesti selgeks teinud, et pannes pahaks kõiki häid sõnu ja toidusuutäisi, mis onu oli Allegrale Upper Brook Streetil kuue kuu jooksul võimaldanud, kavatses ta Allegrast teha palgata teenija...